

Sygn. akt III AUa 1272/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Pietkun

Sędziowie: SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)

SSO del. Artur Tomanek

Protokolant: Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) **Szpitala (...) we W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.**

przy udziale zainteresowanych **A. J. (1), Syndyka masy upadłości (...) w likwidacji w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W.**

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji (...) Szpitala (...) we W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt VIII U 1901/14

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2016r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie (...)Szpitala (...) we W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 25 lipca 2014r., w której określono podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne pracownika A. J. (1) wykonującego jednocześnie pracę na podstawie umowy zlecenia w kwotach i okresach wskazanych i zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie to oparł Sąd Okręgowy na następujących ustaleniach faktycznych:

(...) Szpital (...) we W. (następca prawny (...) Szpitala (...) we W.) zawarł w dniu 1 września 2009r. umowę z Niepublicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej (...) sp. z o.o. we W. w zakresie: usług medycznych z zakresu anestezjologii i intensywnej terapii na świadczenie usług medycznych w podstawowej ordynacji czasu pracy tj. w zakresie godzin pracy od 7:30 do 15:05, dyżurów zwykłych świadczonych od poniedziałku do piątku, dyżurów zwykły

świadczonych w sobotę oraz dyżurów zwykłych 24 godzinnych świadczonych w niedzielę i święta na rzecz pacjentów (...) Szpitala (...).

W dniu 7 listopada 2008r. (...) Szpital (...) zawarł umowę z firmą (...) sp. z o.o. w zakresie: świadczeń przez pielęgniarki/położne w zakresie instrumentowania do zabiegów, w zakresie opieki pielęgniarskiej anestezyjologicznej i intensywnej terapii, w systemie pracy jednoczmannowej, dwuczmannowej, trzyczmannowej. Do realizacji ww. umów handlowych, podmioty gospodarcze zatrudniały, w ramach umów zlecenia osoby, które były jednocześnie pracownikami kontrolowanego płatnika składek. Zleceniobiorcy w ramach zawartych umów świadczyli usługi medyczne na rzecz (...) Szpitala (...), w pracowniach, poradniach i oddziałach wchodzących w skład Szpitala.

Zawarte umowy stanowią, że ich przedmiot realizowany jest przy wykorzystaniu posiadanego przez zleceniobiorcę zaplecza personalnego do wykonywania przedmiotu umowy oraz przy nieodpłatnym wykorzystaniu bazy lokalowej, aparatury i sprzętu medycznego oraz diagnostyki wewnętrznej i zewnętrznej, leków i materiałów opatrunkowych oraz sprzętu jednorazowego użytku dostarczonych przez zleceniodawcę. Za wykonanie przedmiotowych umów wynagrodzenie ustalone zostało za wykonanie poszczególnych świadczeń i było ustalone w określonej kwocie brutto za każdą godzinę pełnionej dyżuru. Dyżury pielęgniarek na oddziałach ustalała administracja szpitalna i na tej podstawie oddziałowe ustalały grafik na 7 dni przed końcem każdego miesiąca. Przy planowaniu powyższych dyżurów uwzględniano normy, które dany pracownik miał wypracować. Dyżury wykonywane, w oparciu o umowy zlecenia z (...) sp. z o.o. nie różniły się od tych, które były wykonywane w oparciu o umowę o pracę zawartą z (...) Szpitalem (...) we W.. Wnioskodawca korzystał z usług spółki (...) w razie braków kadrowych uniemożliwiających pełne zabezpieczenie dyżurów. Pielęgniarki zatrudnione w ramach umowy z (...) sp. z o.o. pracowały na sprzęcie szpitalnym i na lekach szpitala. Dyżur pielęgniarki odbywającej ten dyżur w ramach umowy o pracę oraz dyżur w ramach umowy z (...) sp. z o.o. nie różnił się niczym w aspekcie opieki pielęgniarskiej.

A. J. (1) zatrudniona była na podstawie umowy o pracę w (...) Szpitalu (...) we W. na stanowisku instrumentariuszki na bloku operacyjnym. Zainteresowana zawarła kilka umów z (...) sp. z o.o., umowy były nieregularne, prace wykonywane były w zależności od potrzeb polegały one na świadczeniu usług pielęgniarki instrumentariuszki. Obowiązki wynikające z obu umów były takie same.

W wyniku kontroli przeprowadzonej od 11 lutego 2014r. do dnia 4 marca 2014r. przez Wydział Kontroli Płatników Składek Oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych we W. w (...) Szpitalu (...) we W. stwierdzono, że ubezpieczeni wykonujący umowy zlecenia w zakresie pełnienia dyżurów wykonywali w istocie pracę na rzecz własnego pracodawcy. W związku z powyższym organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy zainteresowana wykonywała w ramach umów zlecenia zawartych z (...) sp. z o.o. we W. faktycznie pracę na rzecz swojego pracodawcy, tj. (...) Szpitala (...) w świetle brzmienia art. 8 ust. 2 a ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W konsekwencji należało także ustalić, czy wnioskodawca był w związku z tym zobowiązany, jako płatnik do uwzględniania do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia zainteresowanej również wynagrodzenia z tytułu zawartych przez nich umów zlecenia z (...). Sąd stwierdził przy tym, że zawarcie umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych przez wnioskodawcę z (...) służyło zabezpieczeniu właściwej ilości pracowników z uwagi na brak podstaw do zatrudnienia ich w godzinach nadliczbowych - ponadnormatywnych.

Ustaień faktycznych w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji dokonał na podstawie dokumentów złożonych przez strony, zeznań świadków oraz zainteresowanej A. J. (1). Zeznania świadków, zainteresowanej i strony Sąd ten ocenił, jako w pełni wiarygodne, gdyż były logiczne, spójne i uzupełniały się z zebrany materiałem dowodowym.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron nie podważała ich wiarygodności.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w sposób jednoznaczny według Sądu Okręgowego wskazuje, że zainteresowana pracowała na podstawie umowy o pracę zawartej z wnioskodawcą w pełnym wymiarze czasu pracy, jak i dodatkowo na podstawie umowy zlecenia, którą zawarła z (...), będąc pracownikiem wnioskodawcy. Wykonywała, bowiem w ramach obu tych umów te same czynności na terenie wnioskodawcy i pod jego nadzorem.

W związku z tym Sąd przyjął, że uznanie przez organ rentowy zainteresowanej jedynie za pracownika wnioskodawcy w oparciu o przepis art. 8 ust. 2 a ustawy systemowej, który został przez ten Sąd przytoczony, jest prawidłowe. Sąd pierwszej instancji powołał się również na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009r., II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46 oraz wyrok tego sądu z dnia 18 października 2011r., III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266 oraz na wyroki Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 listopada 2014r., III AUA 795/14 i z dnia 25 czerwca 2014r., III AUA 1982/13, a zawarte w tych orzeczeniach stanowiska Sąd Okręgowy w pełni podzielił.

Wobec tego Sąd pierwszej instancji przyjął, że zainteresowana, mimo zawarcia dodatkowych umów zlecenia, świadczyła pracę na rzecz wnioskodawcy, który zgodnie z art. 8 ust. 2 a ustawy systemowej był zobowiązany do opłacania za nią składek z tytułu dodatkowej umowy zlecenie.

Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w przepisie art. 8 ust. 2a za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym - tak jak pracownika. Z tych względów ubezpieczona w spornych okresach, na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 13 pkt 1 i art. 36 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 13.10.998 r. o systemie ubezpieczeń, podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom, jako pracownik wnioskodawcy, który był płatnikiem składek z obu umów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U.2013.461 ze zm.).

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca wywodząc apelację, w której zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego tj.: art. 8 ust. 2a w zw. z art. 18 ust. 1 i 2, art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie że zainteresowana A. J. (1) wykonywała prace na rzecz wnioskodawcy, co skutkowało uznaniem jej za pracownika odwołującego się szpitala,

- naruszenie art. 4 pkt. 2a w zw. z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że wnioskodawca, jako płatnik składek ma obowiązek uwzględnienia w podstawie wymiaru składek przychodu jaki A. J. (1) osiągnęła z tytułu umowy zawartej z (...) sp. z o.o., a nadto

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku i polegający na niewłaściwym przyjęciu, że A. J. (1) wykonywała faktycznie pracę na rzecz płatnika składek podczas, gdy faktycznie świadczyła usługi na rzecz (...) sp. z o.o. przed nim ponosiła odpowiedzialność i od tego zainteresowanego otrzymywała wynagrodzenie.

Wskazując na powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania poprzez stwierdzenie, że A. J. (1) nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji ZUS oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna.

Wbrew temu, co zarzuca apelujący Sąd Okręgowy w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c. i nie popełnił też błędów w rozumowaniu, zarówno w zakresie ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo

zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Stan faktyczny sprawy był właściwie niesporny. Wnioskodawca - (...) Szpital (...) we W. (dalej: (...)) zawarł w latach 2008 - 2009 z Niepublicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej (...) sp. z o.o. we W. umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych. Do realizacji tych świadczeń (...) sp. z o.o. zatrudniał, na podstawie umów cywilnoprawnych, osoby będące jednocześnie pracownikami (...). Sprawa zainteresowanej nie jest jedyną tego rodzaju, bowiem sądowi apelacyjnemu znane są z urzędu inne sprawy pracowników wnioskodawcy o tożsamy stan faktyczny. Osoby te zatrudnione w spółce z o.o. na stanowiskach czy to lekarzy, czy pielęgniarek w ramach umów o świadczenie usług zawartych z (...) wykonywały na rzecz (...) te same rodzajowo obowiązki, zgodnie ze swym wykształceniem medycznym, jakie wykonywały na rzecz pracodawcy w ramach umowy o pracę. Znaczące przy tym jest, że dodatkowe obowiązki wynikające z umów zawartych z podmiotem trzecim - (...) - zainteresowana A. J. (1) wykonywała po godzinach pracy lub poza godzinami czasu pracy, na podstawie umów o świadczenie usług medycznych zawartych z samym pracodawcą. Płatnik - (...) Szpital (...) - nie rozliczył się z ZUS-em z przychodów osiągniętych przez zainteresowaną, wykonującą dla niego dodatkowe usługi poza umową o pracę, w oparciu o umowy cywilnoprawne zawarte z podmiotem trzecim, mimo że wykonywała ona te same obowiązki na podstawie każdej z umów (o pracę i umowę o świadczenie usług). W tej sytuacji nie ma wątpliwości, że tak ustalony stan faktyczny wyczerpuje hipotezę opisaną w art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz.U.2016.963 ze zm.), którego naruszenie zarzuca wnioskodawca.

Pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych odznacza się pewną specyfiką, która wyraża się głównie w rozszerzeniu tej definicji w stosunku do tego pojęcia ustanowionego na gruncie prawa pracy oraz jej wykroczeniu poza sferę stosunku pracy. Zgodnie, bowiem z art. 8 ust. 2a ww. ustawy systemowej za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Rozszerzenie pojęcia pracownika dotyczy więc sytuacji, z którą mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie, tj. gdy pracę na podstawie jednej z wyżej opisanych umów wykonuje osoba, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Przesłanką decydującą o uznaniu takiej osoby za pracownika, w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jest to, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą. Osoba taka, stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt. w zw. z art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, tak jak pracownik. Z obowiązku tego wynikają określone przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zobowiązania obciążające płatnika składek, takie jak obowiązek zgłoszenia do ubezpieczenia (art. 36 ust. 1 i 2 ustawy) oraz rozliczenia należnej składki (art. 17 ust. 1 i 2).

Kwestią powyższą zajmował się już wielokrotnie Sąd Najwyższy, który m. in. w powołanej przez Sąd pierwszej instancji uchwale z 2 września 2009 r. o sygn. akt II UZP 6/09, stwierdził, że płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią jest pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach tej umowy. W wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r., II UK 447/13 Sąd Najwyższy w sprawie o zbliżonym stanie faktycznym wskazał, że umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej (także w jej art. 9 ust. 1) nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. W takiej sytuacji nie dochodzi również do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy (LEX nr 1480061).

Jak wynika z art. 4 pkt. 2 lit. „a” powyższej ustawy płatnikiem składek za pracownika jest pracodawca. Skoro, więc art. 8 ust. 2a tej ustawy rozszerza pojęcie pracownika na jego dalszą aktywność wykonywaną na podstawie między innymi

umowy zlecenia, jeżeli w jej ramach świadczy on pracę na rzecz swojego pracodawcy, to - zgodnie z wykładnią literalną tego przepisu - należy uznać, że także w zakresie czynności wynikających z zawartej umowy cywilnoprawnej należy go uznać (na potrzeby prawa ubezpieczeń społecznych) za pracownika.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały, a Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym pogląd ten podziela, „za taką wykładnią przemawia także art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według którego, w przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia (...). Z przepisu tego wynika logicznie, że płatnikiem jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie „uwzględnia się” w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy”. Takie rozwiązanie wydaje się w pełni uzasadnione w sytuacji, gdy umowa cywilnoprawna została zawarta z innym podmiotem (osobą trzecią), lecz praca w jej ramach jest wykonywana - tak jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie - na rzecz pracodawcy. Pracodawca, ustalając, zatem podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien więc zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy.

W powoływanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził także, że art. 8 ust. 2a dotyczy z reguły takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą z tym, że w takiej sytuacji zmuszony byłby on przestrzegać ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa, np. w zakresie godzin nadliczbowych, konieczności powierzania pracownikowi wykonywania pracy innej niż umówiona.

W tym miejscu trzeba się nadto odnieść do zarzutu skarżącego, jakoby fakt zawarcia pomiędzy (...) i (...) umowy o udzielnie zamówienia na świadczenia zdrowotne, a zatem umowy szczególnej nazwanej, uregulowanej w przepisach ustawy o działalności leczniczej wykluczał możliwość zastosowania w sprawie zarzucanego przepisu. W ocenie Sądu Apelacyjnego kwestia dotycząca rodzaju umowy łączącej ww. podmioty nie ma dla rozstrzygnięcia sprawy żadnego znaczenia, bowiem spór dotyczył ustalenia, czy na gruncie ubezpieczeń społecznych praca zainteresowanej w (...) była w rzeczywistości wykonywana na rzecz zatrudniającego go w oparciu o umowę o pracę (...) Szpitala (...).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wyraźnie potwierdza, że praca wykonywana przez zainteresowaną w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) była w rzeczywistości świadczona na rzecz (...), a nie na rzecz zleceniodawcy. W ramach tej umowy wykonywała ona bowiem praktycznie takie same obowiązki i czynności, jakie świadczyła na rzecz wnioskodawcy w oparciu o umowę o pracę. Zainteresowana, będąca pielęgniarzką-instrumentariuszką, wykonywała te same czynności, a więc nie tylko pracę tożsamą, co do charakteru, z pracą świadczoną w oparciu o umowę o pracę, ale również świadczyła ją w tym samym miejscu, przy zachowaniu podległości służbowej, tak samo jak przy wykonywaniu pracy w ramach stosunku pracy. Do wykonywania pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej wykorzystywane były te same urządzenia i materiały medyczne, z których korzystała, jako pracownica.

Z opisu czynności zainteresowanej jasno, więc wynika, że obowiązki wykonywane przez nią w ramach umowy cywilnoprawnej pokrywały się z obowiązkami wykonywanymi na rzecz wnioskodawcy z tytułu stosunku pracy, dla obu podmiotów świadczyła ona po prostu usługi pielęgniarki-instrumentariuszki, na bloku operacyjnym. Natomiast wnioskodawca, jako pracodawca, wyłącznie, co istotne, korzystał z rezultatów pracy zainteresowanej świadczonych w ramach umowy cywilnoprawnej. (...) wypłacał jedynie zainteresowanej wynagrodzenie za pracę świadczoną w ramach umowy o świadczenie usług. W tych okolicznościach, kiedy mamy do czynienia z zupełnie jasną sytuacją wypełnienia dyspozycji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej organ rentowy wydał prawidłową decyzję, uwzględniając w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanej jej przychody uzyskane z tytułu zawartej umowy cywilnoprawnej z (...).

W świetle art. 17 i 41 ustawy systemowej nie może być wątpliwości, że ustawowy obowiązek prawidłowego obliczenia i zapłaty składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe spoczywa na płatniku składek. Dlatego w razie zakwestionowania przez ZUS wysokości składek opłaconych przez płatnika ze wskazaniem przyczyn, dla jakich wysokość ta nie jest akceptowana, w procesie, zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z

art. 6 k.c. i 232 k.p.c., na płatniku spoczywa ciężar dowodu, że składki zapłacone zostały w wysokości zgodnej z prawem. W konsekwencji to wnioskodawca był obowiązany wykazać, że nie zachodzi sytuacja opisana w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, tj. że A. J. (1) nie wykonywała na rzecz płatnika w ramach umowy cywilnoprawnej tych samych czynności, które wykonywała na jego rzecz w ramach umowy o pracę. Płatnik musiałby np. wykazać, że zainteresowana, wykonując swe obowiązki w ramach dodatkowej umowy świadczyła swe usługi na rzecz podmiotu zlecającego, czyli (...). Stan faktyczny sprawy jednak całkowicie przeczy takiemu ustaleniu, a wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swej tezy, według której w sprawie nie zachodziły okoliczności ujęte w przepisie art. 8 ust 2a ustawy systemowej.

Sąd drugiej instancji przypomina płatnikowi, że jeżeli chodzi o ciężary publicznoprawne podatkowe, celne lub te związane z opłacaniem składek na ubezpieczenia społeczne nie ma odstępstw (prócz tych wskazanych w ustawie) od obowiązków i zasad opłacania tych danin publicznych. Sam płatnik nie może decydować o tym, od jakich przychodów swych pracowników odprowadzi składki, a których przychodów nie uwzględni w podstawie wymiaru składek. Tym bardziej w sytuacji, gdy praca pracownika wykonywana w ramach umowy o pracę i ta świadczona w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z innym podmiotem, dla płatnika ma taką samą wartość ekonomiczną.

W kontekście powyższych rozważań za nieuzasadnione należało uznać zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 4 pkt 2 lit. a, ustawy systemowej. Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 (w tym pracowników) i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10. W przypadku ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a, w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło (art. 18 ust. 1a ustawy). Zatem płatnik składek, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy. Przychód, jaki uzyskała zainteresowana A. J. (1) z tytułu wykonywania świadczeń wynikających z zawartych umów zlecenia, powinien być uwzględniony w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wykazywanej w dokumentach rozliczeniowych wnioskodawcy. Obowiązek wliczenia tego przychodu należał w czasie obowiązywania spornych umów zlecenia do wnioskodawcy z uwagi na uznanie zainteresowanej A. J. (1) za pracownika w rozumieniu przepisu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegającym obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Biorąc powyższe pod uwagę zdaniem Sądu Apelacyjnego, apelujący zaprezentował swoje polemiczne stanowisko, nie uwzględniające przedstawionej wykładni art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

Mając na uwadze powyższe, skoro apelacja nie mogła odnieść zamierzonego skutku, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu jako nieuzasadnionej na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Maria Pietkun SSO del. Artur Tomanek